

hírportál

Kassáról a Forrásba

Írta: **zéta** - 8/01/15 • Rovat: **Kiállítás**

Duncsák Attila felvidéki festőművész: Évek – Képek című kiállítása nyílt meg tegnap este 19 órakor a Nemzetstratégiai Kutatóintézet Teréz körúti Kárpát-haza Galériájában. Az augusztus 11-én keddig látható tárlat kurátora Tóth Norbert, a Forrás Művészeti Intézet igazgatója volt.

A kiállítás fővédnöke: Czimbalmosné Molnár Éva, Magyarország szlovákiai nagykövete, védnöke: Szász Jenő, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnöke. Köszöntőt mondott Molnár Miklós, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnöki kabinetfőnöke. Ünnepi beszédet mondott Czimbalmosné Molnár Éva, hazánk szlovákiai nagykövete. Megnyitotta Szokolczay Lajos József Attila-díjas irodalomtörténész, művészeti író, közreműködött a neje: Faragó Laura Magyar Örökség-díjas énekművész. Az est moderátora: Takács Bence Ervin előadóművész volt.

Duncsák Attila felvidéki festőművész 1940-ben Ungváron született. Művészeti tanulmányait az ungvári Iparművészeti Szakközépiskola festészet szakán kezdte, majd 1961-től a Leningrádi Iparművészeti Főiskola üveg és kerámia szakos diákja lett. Főiskolai évei, a város európai szellemisége, múzeumai, kultúrája nagy hatással voltak későbbi munkásságára. Diplomázása után Ungváron kezdett dolgozni. Tagja lett a Szovjet Képzőművészek Szövetségének és a Képzőművészeti Alapnak, akiktől murális megbízásokat is kapott. Rendszeres kiállító művészként mégis főként üveg és kerámia munkáival mutatkozott be, ugyanis e művészeti ágat kevésbé határolták be merev ideológiák és elvárások, nem úgy mint a festészetet. A hatalmi kultúrpolitika Duncsák művészetében visszahúzódtást, bezárkózást, pesszimizmust eredményezett.

Egy új élet reményében – évekig tartó szervezkedést követően – 1982-ben költözött családjával Kassára. A város képzőművészeti hagyományai és magyar történelmi emlékei között, a felvidéki magyarság szerves részeként könnyebben ment a beilleszkedés. 1983-ban

felvételt nyert a Szlovák Képzőművészek Szövetségébe. Tagja lett a Szlovákiai Magyar Képzőművészek Társaságának és a Magyar Alkotóművészek Szlovákiai Egyesületének. A város szabadabb társadalmi és kulturális légkörében festészete is kiteljesedhetett. Itt alakult ki művészi világa, mely elegyíti magában mindazokat a tapasztalatokat, élményeket, melyeket Kárpátalján, európai utazásai során és diákévei alatt élt meg.

Az itt kiállított képek a művész különböző korszakaiba engednek betekintést. Színesen kavargó kompozícióiban többek között álarcos alakok, bohócok, táncosnők, udvari bolondok, zenészek tűnnek fel. Figuratív formák olvadnak össze egy-egy dinamikus, szimbolikus látványvilággá. Sok-sok részlet fonódik össze az illúzió és a valóság határán, megannyi jelkép vár felfedezésre. A színes formák mögül átsejlő arcok, kezek, építészeti elemek, groteszk karakterek viszont mélyebb gondolatot is sejtetnek. Rejtőzködés, játék, képmutatás, titokzatosság – ilyen és ehhez hasonló dolgok fogalmazódhatnak meg az alkotások láttán. Egy önmagával meghasonlott világ problémáit bújtatja színes köntösbe a művész. Formai megoldásai a megváltozott értékrendre és normákra reflektálnak.

– Az ember ifjú korától, a szakma tanulásától kezdve idős koráig keresi azt a szűk ösvényt, amelyen eljut saját megoldásainak világába, megtalálja egyéni stílusát. Lelkében megszületik a téma, majd a szakmai tudás, tapasztalat és valamiféle égi sugallat vagy ihlet által megvalósul az, amit el szeretne mondani a világnak. Az életemben ért hatások, kellemes és keserű tapasztalatok mélyen gyökereznek festményeimben. Szülőföldem, Kárpátalja, valamint a Felvidék csodálatos tájai, a szentpétervári tanulóévek, az európai utazások élményei, a színház és a cirkusz világa, a karneválok álarcai mögött rejtőző ismerősök és ismeretlenek... mind fel-feltűnnek a tárlaton bemutatott munkáimon – vallja a művész.

Önálló kiállításai láthatóak voltak már Kassán, Ungváron, Prágában, Pozsonyban, Debrecenben és Budapesten. Csoportos tárlatokon szerepelt Ukrajnában, Oroszországban, Franciaországban, Spanyolországban, Hollandiában, Olaszországban. Munkái megtalálhatóak az ungvári, kassai, rozsnói és poprádi képtár, a dunaszerdahelyi Kortárs Magyar Galéria és a kassai Kelet-szlovákiai Múzeum gyűjteményeiben, úgyszintén magángyűjteményekben Olaszországban, Németországban, Franciaországban, Spanyolországban, valamint Kanadában és az Amerikai Egyesült Államokban.